

ARANY ÉS ÓNIX

*Hagyod, hogy az ellenség
megbabonázzon?*

fine selection

HERCZ JÚLIA

HERCZ JÚLIA

ARANY ÉS ÓNIX

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

PROLÓGUS

ASARELLA FANE ÚGY ÉREZTE MAGÁT, mintha az a bizonyos kisördög bújt volna belé, amiről anyja annyiszor beszélt. Csacsogni akart, kacarászni, de elég volt egyetlen pillantást vetni az anyjára, hogy visszanyelje a szavait. Lábának azonban nem tudott parancsolni, az tovább mozgott szoknyája alatt. Előre-hátra, jobbra-balra, megállíthatatlanul, akárcsak apró legyezője, ami kolibriszárnyként csapkodott, hogy lehűtse a bál élményeitől felhevült testét.

– Rell, ha továbbra is így ficánkolsz, a hintó rugói végleg fel fogják adni. Egy hölgy nem viselkedik így. – Anyja fehér kesztyűs keze figyelmeztetően megérintette a lábát, mire Asarella abbahagyta a mocorgást. Legyezője összecuklott. Ajkát beharapta, még pislogni is elfelejtett, ahogy próbálta fékezni magát. Elismerésre várva pillantott az anyjára.

A bérelt hintó ablakain beszökött a lámpások fénye, így jól látta az anyja arcán felbukkanó, elégedett mosolyt. Ettől Asarella azonnal elvesztette az önmagával vívott csatát. Jókedve bugyogva tört elő, és betöltötte az éjszaka selymével burkolt teret. Pont úgy, mint a bálon, amikor végre, egy év után újra találkozhatott az unokatestvérével, Estherrel. Alig merte elhinni, hogy valóban őt látja. Az illelmeiről teljesen megfélelkezve ölelte át, és csak anyja figyelmeztető

torokköszörülésére engedte el, de csak addig, amíg kézen ragadva el nem iramodtak kézen fogva körtáncot járni.

Lepillantott kesztyűs kezére, és megmozgatta ujjait. Mintha most is érezné Esther szorítását. Elmosolyodott az önfeledt, kacagással, táncsal és pusmogással töltött órák emlékeitől. Alaposan kibeszélték, kinek melyik fiú tetszik, és miért. Asarella elégedett sóhajjal dőlt hátra. Fülében még mindig ott tekergőztek a Carlton House-ban tartott bálon hallott dallamfoszlányok, amit még a kerekék és a paták csattogása sem tudott elűzni. A keringő hangjai most halk hűmmögésként törtek elő zárt ajkai közül.

Az apja velük szemben ült, halványzöld szeme a sajátjára emlékeztette Asarellát. Ráadásul mintha biztatás csillant volna benne. Asarella felnevetett, és pattogni kezdett az ülésen, mintha ötéves lenne.

– Ezek szerint jól érezted magad a Régens ünnepségén, Rell.
– Az apja hangja a bálon először kóstolt puncs ízére emlékeztette Asarellát. Válaszul felkacagott.

Nem kellett az anyjára néznie, így is látta maga előtt a szokásos, szigorú ráncokat a szája sarkában. Tudta, mit fog mondani, még a hanglejtést is fel tudta hozzá idézni: „*Viselkedj úgy, mint egy tizenöt éves hölgy!*” Az intelleim kimondatlanul keringett a fejében, már várta, mikor hangzik el a valóságban is.

A kerekék megcsikordultak a keményre tömörödött kavicsokon. A hintó éles kanyart vett.

Asarella elvesztette egyensúlyát, és anyjának esett. Körülölelték. Mélyen beszívta az ismerős, nyugtató tavaszillatot, még közelebb furazkodott. *Olyan jó hozzábújni, és egy pillanatra megpihenni!* Remélte, az anyja ezt bocsánatkérésnek fogja tekinteni. Csak húzta és húzta

az időt, nem akarta elengedni, és magában hálát adott a kocsisnak a hirtelen elkanyarodásért. Izmai ellazultak, a vérében lüktető zene is andalító zümmögéssé halkult, ahogy anyja szívverését hallgatta.

Apja sétapálcája koppant.

Anyag súrlódott anyagon.

Torokköszörülés.

Asarella szemhéja felpattant, élesen beszívta a levegőt. Minden idegszála megfeszült, és azt üvöltötte, baj van!

Félelem szikrái gyúltak benne, szívét gúzsba kötötték a hangok. Kérdőn felnézett.

– Minden rendben – puszlta meg az anyja mosolyogva a homlokát. Csakhogy Asarella felismerte hangjában a feszültséget, úgy szólt, akár a hárfa túlfeszített húrja. Valami olyasmit akart felelni, hogy már nem kisgyerek, de a hintó hirtelen lefékezett.

A lovak dobbantásait ideges horkantások váltották fel.

Puff!

A hintó megremegett, amit gyors koppanások kísérték. Asarella az anyjába kapaszkodott. Meg akarta kérdezni, mi történt, de apja már ki is pattant az éjszakába. Az ajtó képtelen lassúsággal csukódott be mögötte.

A táj vörösen villant.

Dörr.

A sötétségben eddig összemósódott ég és föld kettévált.

Apja összeesett. Az ablak vért könnyezett.

Asarella szíve a gyomrába süllyedt. A formálódó sikoly a torkában ragadt, és vergődött, akár a ketrecbe zárt madár. Újra az anyjához akart bújni, keze azonban erőtlenül hullott oldala mellé.

Mintha kívülről szemlélte volna az eseményeket.

Az ajtó kivágódott. A hintó oldallámpásának fénye félarcúvá tette a gyilkost. Szeme elveszett mély, árnyba vesző gödrében. Halovány bőr fedte arccsontján fekete szeplőknek tűntek a vérpöttyök. Szörten, izmos kéz nyúlt Asarella felé. *Egy külvilági!* El akart húzódni, de az izmai megfagytak, mozdulni sem bírt.

Tavaszzillatú felhő lökte hátrébb. Anyag suhogott, és a puha felleg elfedte Asarella szeme elől a sötétséget.

– Menekülj! – Anyja magasra ívelő hangjára visszazuhant saját testébe, izmai mozdultak. Legördült az ülésről. Az ellentétes oldalon kiugrott a hintóból, egyenesen egy megtermett férfi markába.

– Megvagy, kismadár! – A mély hangot nevetés kísérte. A férfi telt ábrázatából fekete hiátusokkal tarkított fogsor vigyorgott rá.

Asarella rúgott és harapott. Fülét kitöltötte fogva tartója szusszánásokkal kísért höhögése. Hallotta, hogy anyja még mindig küzd, és ez őt is harcra ösztönözte. Legyezőjével fültövön csapta a férfit.

– Ááá!

A karok elengedték.

Asarella a földre huppant, majd fel is pattant. Elhajolt, kikerülve a felé nyúló, dohányszagú kezét. Vére a fülében zúgott, szíve dübörgött.

A sikoly ostorként csattant végig a hátán. Megdermedt.

Mama!

Egy pillanatra minden megdermedt. Látta, ahogy a férfi ütésre emeli a kezét. Fogást váltott a legyezőn, és megnyomta a bordákat összetartó csatot.

Katt!

Vékony penge ugrott elő a fedlapból. Asarella suhintott. A legyező fényes, íves utat járt be. Bőr hasadt, izom és ín szakadt. A vér sarlóalakban spriccelt szét. A férfi felüvöltött, és alkarjához kapott.

Asarella megpördült, és futásnak eredt. Szeme sarkából még látta, ahogy a hintó tetején hangtalan árnyként megjelenik az apját és anyját kivégző alak.

Nem tudta, merre tartson. A kövér telihold fényénél csak a tűz pusztította házak romjai meredeztek, és a göcsörtös, kopasz fák marcolásztak az ég felé. Vére zúgott, fülét betöltötte saját zihálásának hangja.

Előre! Csak előre! – sikította némán.

Talpa alatt gallyak reccsentek. Apró kavicsok szúrtak át selyemtopánján, szemébe könnyek szöktek, szíve sajgott.

Előre! Csak előre! – parancsolta magának.

A langyos szél víz- és halszagot sodort felé. A Temze! *Ha sikerülne elérnem, megmenekülhetnék!* A gondolat új erőt kölcsönzött meggyötört izmainak. Arra fordult, és a faldarabok között mintha a hold fényútját látta volna fodrozódni. Valóban a Temze! És milyen közel! Még száz láb, és megmenekül!

Megbotlott. Föld nyomódott arcába. Keze sajgott, de még mindig szorította a legyezőt. Maga mögött suhogást hallott.

– Nincs hová menekülnöd.

A gyilkos hangja! Asarella összeszorította a fogát. Izmai megfeszültek. Felugrott és újra szaladni kezdett, egyenesen a hold fényhídja felé. *El kell érnem! Muszáj!* Nem hallotta a gyilkos közeledését, de tudta, hogy ott van a sarkában. Hűvös lehelete felborzolta nyakán az apró pihéket. Torkába gombóc nőtt. Az üldözője elkapta a ruháját. Szoknyája megfeszült, és a szalaggal megerősített derékvonal a bőrébe vágjt.

Reccs!

Az anyag szétszakadt, ahogy Asarella elrugaskodott a folyó partjáról. Egy pillanatig azt hitte a szél fenntartja majd szárnyként

csapkodó ruhafoszlányaival. Tévedett. Zuhanni kezdett. A kajánul hullámzó hold egyre közelebb ért hozzá. Lehunyta a szemét.

Csattanás törte meg a csendet. Minden porcikája egyszerre jajdult fel, ahogy hassal belecsapódott a vízbe. A levegő kirobbant tüdejéből. A hideg elnyelte. Az villant át rajta, hogy ha meghal, legalább együtt lehet majd a szüleivel. Akkor majd bocsánatot kérhet tőlük, amiért nem tudott segíteni nekik, és elszaladt.

II. FEJEZET

HAT ÉVVEL KÉSŐBB

– **K**ISASSZONY, LEVELE ÉRKEZETT.

Asarella ujja megcsúszott a hárfa húrján, disszonáns akkorddá nyújtva az utolsó hangokat. Az előtte álló szolgálólányra meredt, mintha most látná életében először.

– Nekem? – nyúlt tétován a küldemény felé, amire kacskaringós betűkkel ezt írták: Miss Asarella Winterwood.

– Ki küldte? – perdült mellé Kathlyn, Winterwood márki húga.

Asarella fejében is ez járt: *Vajon ki küldhette?* Esther nem lehetett, ahogy Mrs. Forchester, Esther mostohaanyja sem. Unokahúga gyöngyként gördülő betűsorait már nem várta. A havonta váltott levelek egy fél éve abbamaradtak. Mrs. Forchester betűit pedig akár ezer másik közül is megismerte volna. Azt a szikár, élettelen írást, ami egy fél éve oly szárazon közölte vele a tényt, hogy Esther meghalt. A gondolatra a füstszürke magány újra körülfonta és fojtogatni kezdte. Már egyetlen vérrokona se maradt, csak néhai gyámja két gyermekére számíthatott.

Megforgatta a levelet. Hiába vizslatta, a feladó neve hiányzott, és a vörös viaszba sem nyomtak pecsétet.

– Talán egy titkos udvarló? Gyerünk, bontsd fel! – igazította meg kesztyűjét Kathlyn, amit azért viselt, hogy elkerülje a kéretlen látomásokat, amik akkor törtek rá, ha véletlenül hozzáért valakihez.

Asarella tekintete a kerevet mögötti asztalnál ülő márkira rebent. Remélte, hogy Raymond nem hallotta meg húga mondatát. Egyetlen udvarlót szeretett volna csak magának: őt. Őt, akire minden bajban számíthatott. Talán még lovagjának is fogadná, hogy segítse, gondoskodjon róla és... a karjában tartsa, és szeresse őt egész életében.

De vajon beleegyezne? Elnézte gesztenyebarna haját, a szeme alatti, szárny alakú sebhelyet, aminek egyik vége a füléig húzódott. A férfi mintha megérezte volna, hogy őt nézi, a toll megállt a kezében. Pillantásuk találkozott. Asarella el akarta kapni a tekintetét, de a férfi arcára felkúszó mosoly és az ettől megjelenő, kislíus gödröcskék megállították. Érezte, ahogy a pír lassan arcára kúszik.

– Ezek szerint hamarosan férjhez adhatlak, Rell?

Asarella szíve húrja fájón rezdült. Rövid pillantást vetett Kathlyn hegyi legelők zöldjére emlékeztető szemére és az afölött magasra szökő szemöldökre, majd újra a levéllel kezdett foglalkozni.

– Ennyire meg akar tőlem szabadulni? – rejtőzött hamis mosoly mögé, de nem várt feleletet.

Feltörte a pecsétet. A papír ropogott. A lap közepén egyetlen szó feketéllett: **ÉI!**

Asarella szíve a gyomrába sülyedt. Anyja arca a gondolatai közé robbant. Láta maga előtt a mosolyát, karján és haján érezte könnyed érintését, biztonságot nyújtó ölelését. Egy pillanatra úgy tűnt, mint ha ott lenne vele a szobában. Még a hangját is hallani vélte, ahogy az acrifok feladatáról, a Fátyolról, majd a külvilágiakról beszél.

Torka elszorult, látása elhomályosult. Külvilágiak! Akik megölték a szüleit. A harag és a tehetetlenség végigsöpört rajta. Fogát úgy összeszorította, hogy még az állkapcsa is belefájdult. Ki mer vele tréfát űzni?

Továbblapozott. Egy hajtincs csúszott ki a lapok közül. Utánakapott.

Ujjai összezárultak a barna szálakon. Meredten nézte az öklét, mintha így is láthatná a fürtöt.

Ba-bamm.

Ba-bamm.

A keze remegett. Ujjai szétnyíltak.

Barna...

Nem a mamáé. Az övé olyan szőke volt, mint Asarelláé.

Esther? Esthernek barna haja volt. Be se kellett hunynia a szemét, hogy maga előtt lássa unokatestvére lobogó haját, ahogy ittlétekor lóhátra kaptak, és együtt dübörögtek végig a Winterwood-birtokon. Vagy amikor este ők hárman összegyűltek a szobájában, és hajnalig vihogtak, és szótték egyre-másra ijesztő történeteiket. Szíve meglódult, és arra gondolt, bárcsak megint itt lenne vele. Tekintete a következő lapra rebbent.

Sötét rajz.

Erőteljes ecsetvonások. Alvadt szépia. Több rétegben... Hüvelykujja mozdult, és többször végigsimította. Rükszöknek érezte, akár a megszáradt...

Vér!

Távol lökte magától a papírokat. Zörögve hullottak a földre. Esther vére! A sírás torkon ragadta Asarellát, és fojtogatni kezdte. A büntudat a vállára nehezedett, ahogy arra gondolt, még azt sem volt képes megtenni, hogy a temetésére elmenjen. Holott könnyek között öltözött fel, mégis visszariadt, saját magát féltette. Szaggatottan vette a levegőt. Hogyan lehetne ez Esther vére? Hiszen halott.

– Mi az, Rell? – A mély hang nyugtatón simogatta lelkét. Tekintete az asztaltól ellépő márkira rebbent, aki már ott is termett mellette,

és felemelte az akvarellpapírt. Asarella nem akarta látni, mégse tudott máshová nézni.

Figyelte, ahogy a bátyja összeszedi a hajszálakat. Keze remegett, ahogy kapaszkodó után kutatott. Ujjai a hárfára kulcsolódtak.

Esther... Esther a kép közepén ült, ruhája szakadtan terült szét körülötte, arcán beletörődés látszott.

Asarella gyomra felfordult, szájába a hányinger savanyú íze kúszott. Agya sikítva tiltakozott.

Nem, ez nem lehet Esther. Ő meghalt!

Ahogy a mama, és a papa is... Igen. Mind meghaltak. Egytől egyig.

Keze ökölbe szorult. Körmei a tenyerébe vájtak. Kimarta a képet bátyja kezéből, és a kandallóhoz iramodott, kis híja volt, hogy nem lökte fel Kathlynt.

Tűzre akarta vetni a rajzot. Hogy is lehetne igaz? Az egész egy hazugság, ismételte magában, miközben gondolatai között egyetlen mondat fénylett: égesd el! Keze megremegett. A lángok a levél felé csaptak, Asarella mégse tudta elengedni. Meredten nézte a képet, mintha bizonyosságot akarna arról, valóban Esthert ábrázolja. Visszarántotta a kezét, úgy érezte, lába megbicsaklik attól, amit látott.

A kép és a lehetőség, hogy egyik szerette még életben lehet, úgy tartotta fogva, akár nyulat a csapda. Szorosan és biztosan.

– Rell? – Kathlyn hangja közvetlenül mellette csendült. Felé fordult. Húga arcán döbbenet és tanácstalanság látszott. – A képen...

– Az Esther – fejezte be a mondatot Raymond.

Asarella tekintete Raymondra rebbent, és bólintott. Mindig is rendíthetetlennek látta, egy sziklának, amibe kapaszkodhat. Oda akart rohanni hozzá és átölelni, megnyugvást találni a karjában, de csak állt egy helyben.

Újra a levélre pillantott. A tűz fényében két hosszú számsor kezdett kibontakozni. Közelebb emelte a szeméhez a papírt, hogy jobban lássa.

– Mi az?

Bátyja felé nyújtotta a számokat, és most újra azzal a szóval nézett farkasszemet: **ÉL!**

Tényleg igaz? De hol van? Ki küldte a levelet, és miért így? A válaszok, amiket zaklatott gondolatai és hullámzó érzelmei szültek, egyre nyugtalanabbá tették. Minden idegszála azt üvöltötte: Csapda!

Gerince megfeszült, gyomra körömnnyire zsugorodott.

A külvilágiak biztosan rájöttek, hogy életben maradt, és itt bujkál a néhai James Finley Caleeth, Winterwood ötödik márkijának gyámleányaként, Anglia legeldugottabb sarkában. És most a szülei után ő következik. Ha enged a csalfa ígéretnek, akkor biztos, hogy elkapják és megölik.

Szabadulni akart. Mégsem tudott. Gondolatai csak Esther körül forogtak. Újra maga előtt látta vidáman és élettelin. Dallamos hangját is hallani vélte, ahogy délutánonként a szalonban ülve olvas fel kedvenc könyveikből. Elfogott vadlónak érezte magát, akinek nyakát lasszó fojtogatja.

– Mit akarsz tenni?

Raymond kérdése sziklaként gördült ide-oda a fejében. Visszavette a levelet Kathlyntól, két érzés tusakodott benne.

– Ne menj, Rell! – rázta meg fejét Kathyln. – Félek, valami bajod esik. Itt biztonságban vagy.

– Kathy! – mormogta Raymond. – Nem vagy az anyja! Fel tudja mérni a kockázatot – tette hozzá halkabban.

– Meglehet, de ő is Winterwood. Esther Forchester meghalt. Aki ezt a szörnyűséget küldte, csapdába akarja csalni.

Raymond tekintete megkeményedett.

– Az unokatestvéréről van szó! Te is megtennéd Asarelláért ugyan-
ezt hasonló helyzetben.

– De ő acrif!

– Sose vállaltam fel – feszült meg Asarella gerince.

Miért is kellene felvállalni? – visszhangzott elméjében a kérdés. Miért kellene acrifként egy olyan Fátyolról gondoskodnia, amin így is, úgy is megjelennek a Rések, amin átszökhetnek a külvilágiak erre a világra? *A mama őrizte a Fátylat, mégis mi történt vele?! Megölték!* Hiába végezte el édesanyja az erősítő rituálékat a tavasz első napján, a Fátyol így is felhasadt. Különben miként történt volna meg a hat évvel ezelőtti szörnyűség?

– Az a legfontosabb, hogy életben maradjon! – tiltakozott Kathlyn. – Apa is ezt mondta. Talán meg akarsz szegni a halálos ágyán tett esküdet, hogy gondoskodni fogsz róla? A FOKA...

Raymond szemében zöld lángok csaptak fel, amit még Kathlyn is észrevett, mert összeszorította a száját, és karját összefonta maga előtt.

A FOKA említésére Asarellában fellángolt a gyűlölet. A Fekete Opál Különleges Alakulat nem ér semmit! Nekik kellene gondoskodniuk a külvilágiakról. Szemmel tartani őket. A veszélyeseket kiiktatni. Mégsem tették. Ha megtették volna, akkor a szülei még mindig élnének.

Döntött.

– Ha azt mondom – fordult a márki felé –, hogy meg akarom találni Esthert, akkor segítene?

Raymond szeme alatt megrándult a szárnyfolt. Tekintete bejárta tetőtől talpig Asarellát. Ő kihúzta magát, hátát égette a kandallóban lobogó tűz.

Régebben sokszor látta ezt a fókuszált arckifejezést. Tudta, mit jelent. Raymond éppen számba veszi a lehetőségeket, az összes végkifejlettel együtt, és azt fogja választani, ami a legjobb a célja elérésében. De mi lehet a célja?

Fiatalabb éveikben viccesnek találták, ha Raymond ezt csinálta, mert rendre megpróbálták áthúzni a számításait. A végeredmény azonban, bármit is tettek, ugyanaz maradt. Raymond megvalósította azt, amit eltervezett.

Ne, Raymond – formálta hangtalanul a szavakat. Kezét tiltakozón emelte fel, szája kiszáradt. Vele ne tegye ugyanazt, mint mással szokta. Nem egy bábu a képzeletbeli sakkjátszmájában!

Talán hiba volt a bátyjától segítséget kérnie, de ki máshoz fordulhatna? Kathrynhez? Két nő gardedám vagy kísérő nélkül... megbocsáthatatlan. Nem, ilyen megaláztatásnak sose tenné ki a húgát és a Winterwood családot.

A szíve olyan hangosan dübörgött, hogy már azt képzelte, mindenki meghallja a szobára feszülő csendben. Hátán izzadság csorogott, mégis úgy érezte, mintha a hideg rázná.

– Természetesen segíték, Rell. Ez nem kétséges. – A gördülő kövekhez hasonlító hang maga alá temette.

A sírás torkon ragadta. Nem így akarta a választ. Ha Raymond rögtön, minden számíttatás nélkül ezt mondja, az olyan lett volna, mintha a fekete fellegek között kisütne a nap. Így viszont...

Örül ennyinek, legalább együtt leszték – korholta magát. A gondolat új erőt öntött zsibbadt lelkébe, és már ott tartott, nem foglalozik azzal, milyen titkolt cél mozgatja Raymondot, amikor a márki újra megszólalt:

– De, mint tudjátok, holnap bizonytalan időre elutazom.

Asarella egész testében megmerevedett, mintha egy vödör jeges vízzel öntötték volna nyakon.

– Akkor miért ígérte, hogy velem tart?

– Ezt egy szóval sem mondtam, csak annyit: segíték. És ezt be is tartom.

Asarella torka összeszorult.

– Hogyan? – préselte ki magából.

– Nos, tudok valakit, aki nagyobb segítség lesz számodra, mint amilyen én valaha is lehetnék.

Ki lehetne nagyobb segítség Raynél? Senki! Azzal a gondolattal még meg tudott volna barátkozni, hogy Ray felhasználja ismeretlen célja eléréséhez, ha együtt felkutatják Esthert. De az, hogy mást kér meg, úgy hatott rá, mintha gyomorszájon vágták volna. Hangtalanul nyeldekelt a torkában növekvő gombócot, és a krémszínű szőnyegre meredt, amire a szalon osztott táblás ablakain beáradó fény festett rácsokat. Nem tudta volna megmondani, mennyi idő telhetett el, mire végre megszólalt:

– Ki lenne az?

– Lord Askham.

Először azt hitte, nem jól hall. Tekintete a márkira, majd Kathlynre villant. A húga arcán megjelenő döbbenet mintha a sajátja lett volna.

– Askham earlje? – sívította Kathlyn. – Miért pont őt?

– Nem értem, mi kifogásod van ellene.

– Nagyon jól tudod, hogy mi a kifogásom! – perdült Kathlyn a könyvespolchoz, és levette Lady Caroline Lamb Glenarvonját. Felcapta, és úgy mutatta fel, mintha vádirat lenne. – Tessék!

Asarella tekintete a könyvre tapadt. A lap középpontjában szögletes arcú, divatosan öltözött férfi, lábát keresztbe vetve ült kényelmesen egy karszékben. Keskeny szája alig volt több egy tollvonásnál,

kezében hanyagul öblös poharat tartott, amiből a földre csorgó ital kis tócsába gyűlt a lábánál. Körülötte a nők dermedten álltak. Jégcsapok lógtak ruhájukról, könyökökről. A háttérben jégvirágok bontották szirmaikat. Asarella minden idegszála azt kiabálta, hogy fordítsa el a szemét, ehelyett csak nézte meredten, akár a vadászt megpillantó őz.

A könyv puffanva összezárult. Asarella megrezzent. Szabad kezével átkarolta magát.

– És ha ez még nem lenne elég – folytatta Kathlyn –, ő egy...

– Fogd be, Kathy! – dörrent a márki a hűgára.

Asarella a férfitra meredt. Raymond nyugodtnak tűnt, szeme csillogott. Asarella egy pillanatra arra gondolt csak képzelte a szóváltást, de elég volt Kathlyn sápadt arcára néznie, és rájött, jól hallotta. Megköszörülte torkát.

– Nem lehetne más?

– Más? – A márki oldalra biccentette a fejét. – Neked sem tetszik a választásom? Miért?

– Az a hír járja, hogy ő a Pusztítás earlje...

– Hercege – kottyantotta közbe Kathlyn.

Raymond arcára mosoly kúszott.

– És?

– Kathy azt mondta, találkozott vele, és még szörnyűbb, mint a képen.

– Valóban? Kathy? Hol?

Kathlyn nagyot nyelt, száját összeszorította, és vádlón Asarellára meredt, majd bátyja felé fordult.

– Rell is ott volt, ő is látta.

– Nem láttam. Csak egy köpeny sarkát – dünnyögte Asarella.

– Nos, futólag láttam, amikor egy éve Keswickben jártunk, hogy csipkét vegyek a legyezőhöz. Épp belépett a Királytölgy fogadóba.

– Ennyi?

– Elég volt egyetlen pillantást vetnem rá, és úgy éreztem, mintha hideg fuvallat legyintett volna meg! És a fekete haja és ruhái! Még jó, hogy az arcbőre nem volt sápadt, mert akkor olyan lett volna, mint ha a ravatalról lépett volna le! És a tekintete! Akár egy gyilkosé. Számító és hideg.

Asarella mindig is tudta, hogy Kathlyn élénk képzelettel rendelkezik, de ezt már kissé túlzásnak tartotta. Ugyanakkor nem tudta kivonni magát a fejében kialakult kép hatása alól.

– Kérem, Lord Winterwood, biztos van más ismerőse, aki nagyobb segítség lenne, mint az earl!

A márki megdörzsölte az állát.

– Meglátom, akad-e más, megfelelő személy.

Asarella fejében az eltelt napok alatt többször is megfordult, jól döntött-e. Néha arra gondolt, nem foglalkozik a levéllel, széttépi, tűzre veti, de nem tudott megszabadulni tőle. A büntudat, amiért mindig elutasította Esther kérését, hogy látogassa meg, ott lüktetett a lelkében, pont úgy, mint az ujjbegybe szakadt túske, amit nem lehet figyelmen kívül hagyni.

Úgy érezte, új lehetőséget kapott, hogy láthassa, és ezzel jóvá tegye, bepótolja az elmulasztott pillanatokat. Néha, amikor a félelem és a gyengeség úrrá lett rajta, leült az asztalához, azzal a megfontolással, hogy levelet ír Raymondnak, és megmondja, ne küldjön senkit, mégsem tette.

Egy második esély, emlékeztette magát ilyenkor. Elképzelte, amint minden olyan lesz, mint régen, a boldog nevetést, a megosztott

gondolatokat és élményeket, és a gyengeség tovainalt. Aztán pár nappal ezelőtt értesítést kapott a márkitól, hogy a mai nap folyamán megérkezik az ígért segítség.

Így most Kathlynnel ült a szalonban, és várakozott. Először a hárfához telepedett le, hogy zenéléssel üsse el az időt, de ujjai remegtek, tenyere izzadt. Válla sajgott a ránehezedő súlytól, amit máskor észre sem vett. Figyelni próbált a dallamra, de a hangok ziláltan tekerőztek szertesét.

Felugrott. A szoknyájába dörzsölte a kezét. Tekintete megpihent a kandalló felett feszülő festményen. Az erdő mélyén megbújó barlang omladozott a fák fojtogató gyökerei alatt. Mohamocsár takarta az odavezető kő lépcsősort, amin őrszemként figyelt egy vaddisznó. Csontagya megvillant a szalonba áradó napfényben.

Asarella megperdült, és a szófához lépett. Amikor megjelent a szolgálólány, és bejelentette Dhelward Bezaleel Garside-ot, Askham earljét, szíve a torkába ugrott. Mégis őt küldte Ray! *Vajon olyan lesz, mint a képen? Vagy amilyennek Kathlyn túlzott fantáziájával megfűszerezve lefestette?*

Az ajtóban megjelenő, elegánsan öltözött férfival együtt hűvös fuvallat járta át a szobát. Asarella libabőrös lett. Eddig nem hiányolta a pattogó tüzet a kandallóból, most azonban megfordult a fejében, hogy be kellene gyújtatniuk. Végigmérte az earl szögletes arcát, amit fekete, szinte kékes fényben játszó, szélfúttá haj keretezett, és az az érzése támadt, mintha a férfi egy teljesen más, idegen világból csöppent volna ide. Lehetséges lenne, hogy egy külvilági? Azonnal elhessegette a zavaró gondolatot. Raymond sose tenne vele ilyet! Szíve szerint ugyan tetőtől talpig végigmustrálta volna az earlt, mégsem tette.

– Lord Askham, kérem, foglaljon helyet – mutatott a pasztell rózsaszín selyemmel bevont karosszékre. – Már vártam az érkezését.

Látta, ahogy a férfi tekintete végigsuhan rajta, majd Kathlynen.

– Miss Asarella Winterwood. – Az earl modortalanságától Asarella minden haja szála az égnek meredt. *Kathlynt kellett volna először köszöntenie, mert ő magasabb rangú, mint én.* Dohogva figyelte, ahogy a férfi a húga felé fordul. – Lady Kathlyn – hajtotta meg könnyedén magát, majd helyet foglalt. Fekete pantallós, izmos lábát keresztbevetette. A fényesre suvickolt hessziánon megcsillant a napfény.

Pont úgy nézett ki, mint a karikatúrán. Már csak a pohár hiányzott a kezéből.

– Gondolom, Lord Winterwood tájékoztatta, miért kértem a segítségét – vágott rögtön bele Asarella, és még maga is meglepődött hangja nyugodt csengésén.

– Annyit mondott, legyek a fogadott húga, Asarella Fane segítségére.

Asarella gyomra összerándult. Valóban a valódi nevét hallotta? Amióta örökbe fogadták, senki nem ejtett ki ezt a nevet! Nem értette, Raymond miért árulta el az earlnek. Pillantása Kathlynre vándorolt. Húga arcát a döbbenet szülte harag színezte pirosra.

Tehát neki sem tetszett, hogy Raymond ezt a titkot elárulta egy idegennek, az viszont jobban aggasztotta Asarellát, hogy a fontosabb, sürgetőbb dolgokról mit sem tudott az earl. *Miért?*

Mély levegőt vett. Visszafordult a férfi felé, aki szemlátomást gondtalanul szemlélte a szalon elefántcsontszín stukkóit és a klasszikus, görög jeleneteket ábrázoló táblákkal tagolt, halványzöldre festett falakat, amiket tükrök és festmények szegélyeztek.

– Eszerint mást nem mondott önnek?

Az earl tekintete visszasiklott rá. Pillantásától úgy érezte magát, mintha egy lenne a karikatúrán lévő nők közül. Izmai menekülésre készen megfeszültek, de maradnia kellett.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Tehát nem – állapította meg Asarella. Nagyot nyelt, és tökéletes méltósággal felállt. Arra számított, hogy az izmaira telepedő jégpáncéltól meg se tud majd moccanni.

A kerevet mögött elhelyezkedő kerek, karcsú lábakon álló íróasztalkához lépett. Fa súrlódott fán, ahogy kihúzta a fiókot, majd kivette belőle a levelet és a hajtincs maradékát. Halványkék, apró levélmintás ruhája suhogott, amikor visszament és újra helyet foglalt.

– Erről lenne szó – nyújtotta át a levelet. Ujjai hozzáértek egy pilanatra a férfiéhez. Lord Askham keze nem ápolt volt, mint a többi nemesemberé, hanem érdes. Asarella megborzongott, szíve meglódult.
Vajon hogyan lett ilyen?

– Érdekes – mondta az earl.

Asarella pislantott. A nyugodt, már-már unott hangsúly teljes ellentétben állt ezzel az egy szóval.

– Ennyi a hozzáfűznivalója?

Az earl bólintott, amitől bosszúság telepedett Asarellára. Ő sosem tudna ilyen közönyösen nyilatkozni egy ilyen üzenetről!

– Látom, önt felkavarja – állapította meg az earl. Találkozott újra a tekintetük.

Milyen jól látja, milord! – dohogott magában Asarella. Vajon az earlt az felkavarná, ha egy szerettét, rokonát látná így? Valószínűleg az sem...

– Esther van a képen, a fél éve eltemetett unokatestvérem. A hajtincs is az övé. Mit gondol, milord, hogy éreztem magam, amikor három hete ezt kézhez kaptam?

Az earl megforgatta a lapot.

– Mitől olyan biztos benne, hogy a kép az unokatestvérét ábrázolja? Én csak egy rongyos nőalakot látok. Ha az unokatestvére arc képe a művész kezébe került, akár fel is használhatta. A hajtincs pedig bárkié lehet.